

СВЪТУЛКА

Децата стигнаха на селски мегданъ. Зачуха се викове:

— Кжде е, кжде е шпионинътъ?

— Какъвъ шпионинъ? — запитаха очудени децата.

— Дето сте го уловили бе?

Изстъпи се Бойчо напредъ и каза:

— Никакъвъ шпионинъ не е това момче! — Сираче отъ войната е като мене. Татко му убили презъ войната. Излѣзло тази сутринъ въ гората. Сбъркало се и, намѣсто да се върне дома, дошло въ нашето село и сега ни е гостъ.

Селянитѣ наведоха глави смутени. Обади се учителтъ, който току-що бѣ пристигналъ тамъ.

— Погледайте ги! Погледайте децата и да се поучимъ отъ тѣхъ. Ето ги всички като братя. И това чуждо дете не е ли като нашитѣ деца? И тѣ не гледатъ на него като на врагъ. Нека се поучимъ отъ тѣхъ и нека разберемъ, че всички хора на земята сж братя . . .

Въ това време децата донесоха хлѣбъ и сиренце и дадоха на момчето. То се усмихна, взе и лакомо заглъта, защото не бѣ яло цѣлия день.

Бойчо заведе вечеръта момчето на гости у дома си.

Сутринъта всички ученици отъ селото заедно съ учителя си излѣзоха на разходка къмъ границата и заведоха загубеното момче до най-близкия граниченъ постъ.

Майката на момчето, обезумѣла отъ скръбъ, още рано-рано бѣше тамъ. Като видѣ тя чедото си живо и здраво, заедно съ толкозъ много другарчета, зарадва се, спусна се, грабна ржката на учителя, зацѣлува я, после запригръща чедото си и малкитѣ българчета.

Сълзи отъ радостъ капѣха отъ очитѣ ѝ.

Децата се прощаваха наредъ съ новото си другарче Георги и весела глъчка огласи околността.

Граниচারитѣ офицери и войници, българи и гърци, смаяни гледаха това побратимяване. Тѣ забравиха границата, смѣсиха се съ децата и си подадоха взаимно ржце съ радостъ и усмивка . . .

А майското слънце сияеше и пращаше топлитѣ си милувки да погали златнитѣ детски сърдца и души . . .

Александъръ Майски